

der begynder med to tomme Hænder paa at opdyrke Heden, en Mand, der ingen Driftskapital har og ikke har noget at byde som Garanti eller Pant overfor Kommunen. Ham maa Kommunen nu skubbe til Side, det er den flittige, den dygtige Mand, som maa kæmpe den haarde Kamp med sine egne Midler, det er ham, som skulde hjælpes igennem. Men det har Ministeren ikke Forstaaelse af eller Interesse for.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Det ærede Medlem tager fejl, hvis han tror, at jeg mener, at jeg havde fundet et Guldkorn. Jeg har ikke fundet noget Guldkorn. Hvad jeg derimod har fundet — og det er for øvrigt ikke første Gang, jeg har fundet det — er, at det ærede Medlem har fremsat Forslag her til Behandling i Tinget, som der ikke er Spor af Mening i.

L. Rasmussen: Da det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gav to forskellige Tilsvær til det ærede Medlem for Bræstrup (Laust Jensen), randt der mig i Hu et Ordspil, vi have i Jylland, der lyder saaledes: Det bliver jo længer jo værre, sagde Drengen, han skulde sig Ære være! Jeg synes, det bliver jo længere jo værre for det ærede Medlem. I sit første Tilsvær siger han, at det ærede Medlem for Bræstrup er fuldstændig vild paa det, naar han tror, at Folk, som have raa Hede liggende, skulle have Tilskud, nej, det er de Folk, som have deres Hede opdyrket, der skulle have Tilskud, og jeg glædede mig i høj Grad derover. Sammen med saa mange andre Hedeboere har jeg ikke saa smaa Arealer nyopdyrket Hedejord liggende, og jeg vilde sikkert efter det Forslag, om ikke i Øjeblikket, saa i Løbet af meget kort Tid have Fordring paa 3,000—4,000 Kr. af Statskassen. Men i sit andet Tilsvær siger han, at nu er det ærede Medlem for Bræstrup atter vild paa det, nej, det er ikke disse Folk, det er de allerfattigste, som ingen Ting eje, som skulle have Tilskud. Saa vil jeg spørge det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, hvis han overhovedet kender noget til Hedeopdyrkning, hvordan de Mennesker, som

ingen Verdens Ting eje, de allerfattigste, skulle komme til det Standpunkt, at de have deres Hedejord opdyrket og som Følge deraf kunne have Krav paa Statskassen efter det ærede Medlems Forslag. Det er saaledes med alle Hededyrkere, at naar vi først ere komne saa vidt, at vi have Heden opdyrket, have den i Kultur, kunne vi nok klare os, saa behøve vi ikke det ærede Medlem og hans Forslag paa Finansloven.

K. M. Klausen: Der findes i Jylland mange Hededyrkere, der begynde ganske smaat, som have et Stykke Jord, kunne holde en Ko, have et meget tarveligt og daarligt Hus — man har endog Eksempler paa, at de grave sig ind i en Bakke og skaffe sig Tag over Hovedet paa den Maade — som kæmpe en haard Kamp, og hvis det skulde gøres op, hvad de Folk virkelig eje, bliver det meget lidt. Men det er Folk, som slide og ere nøjsomme, og der er mangfoldige Eksempler paa, at Folk have begyndt saaledes med at holde maaske en Ko, have saa lidt efter lidt gnavet sig ind i Heden, have øget deres Besætning og ende med at holde en Stud eller to eller et Par smaa Heste og sidde i jævn Velstand. Det er de Folk, der skulle hjælpes over de første vanskelige Aar. Medens de kæmpe denne fortvivlede Kamp med Lyngen, var det netop, at der skulde ydes dem Støtte, og det er de Folk, der intet eje, som en Kommune vilde betragte som en Garanti for, at de kunne faa Laan af Statskassen. Det skulde undre mig, om det ærede Medlem, hvis han vil tænke sig lidt om, ikke kender mange af de Folk.

L. Rasmussen: Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem om, at det er, medens de vedkommende kæmpe Kampen, de skulle have Støtte. Men de kæmpe ikke Kampen, naar de have deres Jord opdyrket, thi saa er deres Kamp ovre, og saa trænge de ikke saa haardt til Støtte. Jeg kender meget godt den Slags Folk. Jeg kender f. Eks. mig selv. Jeg begyndte med en Jord, hvorpaa der ikke var Føde til en Ko, og nu har jeg, som det ærede Medlem siger, flere Køer og flere Heste, men det var rigtignok den Gang,